

Детето на змея

Имало едно време във вълшебното кралство Басра прекрасен и добър крал. Той бил много щедър и се грижил за всички в кралството еднакво. Оженил се той за невидана красавица от чужда земя. Кралят Исмаил мечтаел да си имат дете, но годините минавали, а деца нямало. Гражданите толкова го обичали, че се опитвали по всякакъв начин да му помогнат. Едни му давали плодове и билки, за които чули от лечителя, че могат да помогнат, други му носели месо, трети се молели за него. Но рожба нямало.

Един ден кралицата отишла да бере гъби в гората, когато чула някой да я вика по име:

- Наргис! Наргис! Наргис! – гласът започнал да се отдалечава и тя тръгнала подире му.

Дълго вървяла. Минал един час, минали два, три и тя се изгубила. Станало късно, а тя не знаела как да се прибере. Изплашила се много – около нея било пълен мрак, високи дървета, а в далечината се чували звуци на гладни животни. Докато мислела какво да прави, видяла една пещера и решила да пренощува в нея, а на сутринта с изгрева да потърси пътя към кралството. Стигнала тя до пещерата, но за неин ужас видяла, че входът ѝ се пази от змей.

- О, честити Змею, какво да направя, за да ме пуснеш да пренощувам в пещерата?
- Ще те пусна вътре, но трябва да ми платиш.
- О, честити Змею, аз съм кралица. У дома имам много богатства, но в себе си нямам нищо ценно. Какво мога да ти дам аз?
- Има какво да ми дадеш. Ще ми направиш една услуга. Ако изпълниш молбата ми, не само ще ти дам да ношуваш, но ще изпълня най-голямото ти желание. Виждаш ли онази врата в далечината? – Змейт посочил към невидима врата. – Зад нея се намира градът на самодивите. Те отвлякоха детето ми. Той е малък червен змей с огнени криле и къдрава опашка. Аз не мога да вляза там да си го върна обратно, защото ще ме познаят и ще ме убият. Но ти не се страхувай – с твоята червена коса и светла кожа приличаш на тях. Аз ще ти дам бели одежди, каквито носят те и никой няма да разбере, че си чужда. Само трябва да изведеш детето ми през вратата. Направи ми това добро и аз ще те възнаградя.

- Честити Змею, ще изпълня молбата ти – казала кралицата.

Пременила се Наргис в белите одежди и минала през вратата. Змеят бил прав – всички самодиви били еднакви – червенокоси девойки, облечени с бели ризи. Явно празнували нещо, защото танцували, пеели, яли и се веселили. Никоя от тях не забелязала кралицата.

Царството им било много красиво – цялото в скъпоценни камъни, цветя, огряно от прекрасни светлини, а във въздуха витаела силна, приятна миризма, непозната за Наргис. Неусетно обаче започнало да ѝ се доспива. И без да разбере как се случило това – заспала.

Присънил ѝ се спомен. Видяла баща си да разказва историята как веднъж срещнал самодива в гората, която го приспала с аромата си. Но успял да се спаси като ошипал кожата си. Събудил се и избягал от вечния сън. Внезапно Наргис се събудила и направила същото – започнала да се щипе, за да не заспи отново. Видяла червеното змейче Самир. Отишла до него и му казала:

- Самир, не се плаши! Тръгни с мен и ще те заведе при баща ти.

Тръгнали те. Стигнали до вратата, пред която стоял страж. Наргис се стреснала – не знаела какво да направи. Тогава стражът казал:

- За да преминете, трябва да решите гатанка. Какво расте, но никога не намалява?

Наргис не знаела отговора, но Самир казал:

- Възрастта. Възрастта расте и никога не намалява.
- Верен е отговорът ти дете! Вратата е отворена за вас. – И стражът отворил вратата.

Когато Наргис завела детето при големия страшен змей, щастието му било неопишимо.

- Благодаря ти много, че спаси детето ми Наргис – казал змеят. – как да ти се отблагодаря? Кое е най-голямото ти желание? За мен невъзможни неща няма! Единствено не можех да се доближа до самодивите. Благодарността ми към теб е безкрайна! Искай!
- О, честити Змею! От години не мога да даря моя добър крал с детето, за което той мечтае... - проплакала Наргис. – Можеш ли да ми изпълниш това желание?! Друго нямам!

- Разбира се, че мога. Ще пренощуваш в пещерата, а утре с изгрева на слънцето, ще пиеш от водата, която тече в пещерата. И когато се прибереш у дома при твоя крал, ще го дариш със здраво момченце.
- О, честити Змею! Благодаря ти от все сърце! – Лицето на Наргис грейнало от щастие. Сърцето ѝ било изпълнено с благодарност.

Послушала напътствията на Змея и направила всичко, както ѝ казал. И тръгнала обратно към своето кралство – краката ѝ сами я отвели дотам. Наргис сякаш летяла. Посрещнал я притесненият крал. Да я види жива и здрава било истинска радост. Наргис му разказала всичко.

Минала година и в края ѝ кралското семейство се радвало на новородената си рожба – малкият принц Мохамад. А с тях благоденствало цялото кралство и всички живеели щастливи.

Мохамад Самир Мохамад

6-ти клас

59 Обединено у-ще „Васил Левски“

Гр. София